

Димитър Бежански

Стоян и Цвета

Боже, каква любов, каква севда беше? Изкара Стоян заран овцете, раздрънкат се ония ми ти звънци и хлопатарари и цялото стадо вдигне пушиляка баш покрай Цветината къща. Не че не може Стоян по друг път да ги прекара! Може. Ама по му е кеф край Цвета да мине!

А Цвета, като чуе звънците и хлопатарарите, като чуе как Стоян им подвиква „Ряа, ряа, да пукнете дано!“, покаже се на пенджерката и попита:

– Надека бре, Стояне? Надека си тръгнал?

Погледне я Стоян милно и премилно, па отговори:

– Ма ти, Цвето, кърава ли си! Не виждаш ли дека съм покарал шугавците на паша!

И отминe.

Отминe Стоян със стадото, а на Цвета сърцето рипа, рипа като малко прасе в нова кочина! Любов!

После цял ден Цвета и вълна да преде, и пипер да плеви, и царевичи да копа – все за Стоян си мисли. Представя си го как седи на некой кютук и свири на двоянка, как псува овцете и вади кърлежи от опашката на кучето.

А вечер!... О, дойде ли вечер. Цвета грабва стомните и побягва към чешмата в Долната махала. Там, във върбалака, я чака Стоян. Чака и примира! Щом Цвета напълни стомните, той изскочи из върбалака и каже:

– Бау!

А на нея само това й трябва. Обърне се, изгледа го, па рече:

– Уу, Стояне, Бог да те убие!

– Бе, може! – смее се Стоян. – Може Бог да ме убие! Ама дай първо да те цунем, Цвето, па после, ако иска, и гръм да ме тресне!

И не е Стоян някой дървеняк, та направо да целува, ами най-напред плюне, обърше си мустака и чак тогава сграбчва изгората си. Па галене, па щипане, па кикотене!

Ама пусто, немаха късмет Стоян и Цвета... Баща й, проклет да е, не я даде на Стоян, а я даде на един другоселец. А другоселецът хем патрав, хем кривоглед, ама не бил прост овчар като Стояна, а имал воденица, огън да я гори дано!

Съдба!... Посвири Стоян още месец-два жално-милно на двоянката, па продаде овцете, утрепа кучето и отпраши към София. Изучи се там за стрелочник, ожени се за една вакарелка, направи си къща в Булина ливада, деца му се народиха...

А Цвета? Цвета – нищо. И тя народи деца, децата й отраснаха,

отслужиха войници и се запиляха и те по София станаха стругари в Кремиковци. Па като се спомина патравият ѝ мъж, Цвета се пресели при най-малкия син в „Младост 4“.

Така щеше да свърши тази история, ако не беше пресъхнал язовир „Искър“ и не беше дошла в София голямата водна криза. Обаче язовирът пресъхна и кризата дойде. И се срещнаха Стоян и Цвета. Срещнаха се на чешмата пред Централна баня. Тя дошла от „Младост“, той – от „Люлин“. Тя – с шишета от „Кока-кола“, той – с туби от антифриз. Видя я Стоян и веднага я позна. После я изчака да си напълни шишетата, приближи се до нея и каза:

– Бау!

Цвета се обърна, изгледа го, и рече:

– Стояне, ти ли си, бре. Бог да те поживи! – и изпусна мрежите с водата.

А Стоян я сграбчи както едно време и прошепна:

– Цвето, Цвето, да е жив и здрав водният режим! Той ни върна младостта!

После плюна и си обърса мустака.

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3013>]